

Nummer 10

15. Maj 1907.

56. Aargang

Guds Regering.

(Fortsat fra S. 128.)

Derfom vi betragte de evropæiske Nationers Tilstand i Dag, se vi Landet besværet med en altfor stor Befolkning, der sukker over Tilværelsen, efterfom deres største Flid, Stræben, Økonomi og Forsigtighed ikke er tilstrækkelig til at anskaffe det nødvendige for den naturlige Trang. Og saa forstrækkelig er denne Tilstand mange Steder, at Forældre ere bange for at efterkomme det første store Bud til Menneskene: „Vorder frugtbare og mangfoldige, og opfyld Jer Jorden!“ I deres haabløse Omstændigheder ere mange næsten tvungne til at tage den unaturlige Beslutning, at de ikke ville forplante sig, medens de paa samme Tid ere befjælede med den Fordærvelighed, der er saa almindelig blandt Nationerne, og derfor anvende de ofte dræbende Midler for at forebygge en altfor talrig Børneskole, paa hvem Forældrenes Elendighed og Svaghed vilde fortsættes. Og dog, medens dette er Tilfældet, ligger der endnu umaadelige Arealer af uopdyrket fed Jord, Millioner af Mile i Omfang, kun beboet af nogle saa uopdragne Bilde, eller af blot vilde Dyr i Skovene. Og saadan er Menneskets Bedaaelse, at paa mange Landstrækninger, der engang var de største Rigers vigtigste Stæder, hersker nu paa Grund af hans Daarftab kun Øde og Dødsstilhed. Blandt saadanne Tilfælde kunne nævnes Ninive og Babylon paa det østlige Kontinent, og Otolum og mange andre Stæder opdagede af Stephens og Caterwood, i Mellemamerika. Ikke alene ere deres Stæder øde og ubeboede, men

deres hele Land eller Rige; og de samme Onder, som eksisterede der, ere flyttede hen til et andet Land, hvilket klart viser, at vi behøve et mægtigt Regeringshystem til at ordne Verdens Affærer, og hjælpe den stakkels svage og vaklende Menneſkehed til Rette.

Og atter, dersom vi undersøge nogle af disse Onder nærmere, ville vi bedre kunne se, hvor vigtig og nødvendig en Forandring er. Næsten en Trediedel af Jordens Befolkning, gennemsnitlig regnet, er beskæftiget med et Arbejde, der vilde være aldeles unødvendigt, hvis Verden var ordnet som den burde være.

Dersom Mænd og Nationer, i Stedet for at regeres af deres uſtyrlige Lyster og Begærligheder, og deres ærgærrige Motiver, blev regeret af de ædle Prinsipper: Menneſkekærlighed, Dyd, Renhed, Retfærd og Ærbarhed, og blev ledet af et faderligt og intelligent Hoved, styret af den Viſdom, der regerer Univerſet og ordner Planetſyſtemets Bevægelſer, da vilde der ikke være Nødvendighed for ſaa mange Armeer, Krigsflaader og Politivæſen, ſom nu anses nødvendige til de forſkellige Nationers Beſtyttelſe mod hverandres Angreb, og indbyrdes Stridigheder. Lad nogen undersøge Europas Stilling, til Ekſempel, og han vil finde denne Angivelſe fuldstændig beviſliggjort. Betragt blot Frankrigs og Englands Armeer og Flaader, Forvirringen i Ruſland og i Øſterrig, Tyrkiet, Tyſkland og Spanien, ikke at nævne alle de mindre Nationer; og lad deres Armeer, Sømagter og Politi blive ſamlet ſammen, og hvilken umaadelig Skare af Folk vilde det ikke blive. De vilde være talrige nok til at udgøre en af de største Nationer i Verden; og hvad beſtille de? For at bruge milde Ord, de holde Vagt over hverandre, ſom nogen vilde over en Tyv for ikke at lide Tab, blive røvet eller dræbt. Almindeligviſ ſtreiſe de omkring ſom Verdens Røverbander, røve, plyndre og gøre Indbrud paa hverandre; og naar de have Fred, er det ſormedelſt Sværdet; og hvis de forhindres fra at gøre Angreb og føre Krig med hverandre, er det almindeligviſ ikke, fordi de regeres ved retfærdige og ædle Prinsipper, men fordi de ere bange for, at deres Angreb kunne have til Følge forenede Magters Modſtand, der vilde bringe dem Undergang og Ruin.

I Paris alene er der nu et hundrede Tusind Soldater foruden Politiet, der ogsaa er talrigt, ikke indbefattende den ſtore Skare af Retsbetjente af forſkellige Slags. Om vi ſaa regne deres Familier med, hvor de have nogen; og hvor de ikke have nogen Familie at forſørge, betragte den Proſtitution, Elendighed og Stændſel en ſaadan unaturlig Tilſtand har til Følge — jeg angiver ovenſtaaende ſom et Ekſempel paa det hele, men her er Marinen ikke iberegnet — ſaa ſpørger jeg atter: Hvad beſtille alle disse? De hjælpe ikke til at ſtaffe Fødemidler til Befolkningen, ejheller ere de beſkæftigede med nogen anden nyttig Gerning; men de maa ernæres, og deres Trang maa forſynes med Produkterne

af andres Arbejde. Der maa gøres en umaadelig Mængde Forhandlinger for Opnaaelsen af alt dette, og i Stedet for at have en Retsfærdighedsregering, have vi Snefevis af Regeringer, der alle maa opholdes med kongelig Pragt, for at være lig deres Nationer; og al denne Pragt og nationale Stolthed maa opholdes ved Folkets Arbejde. Alt dette, sammen med den førnævnte unaturlige Tilstand i Stæders og Nationers Samsfund, styrter Millioner af Mennesker ned i en Tilstand af haabløs Fattigdom, Elendighed og Nød; de jamre sig under alle disse svære Byrder; og da de ikke kunne finde naturlige Udveje derfra, nødsjages de ofte til at bruge de unaturlige Midler som Forsøg. Desaaarsag er en stor Majoritet af Englands Inderbyggere gjorte til Slaver, virkelig til at forsyne Størstedelen af Verdens Trang, og de ere tvungne til at være dens Slaver. Tusinder af dem ere indespærrede i umaadelige Fabriker, kun lidet andet end Fængsler, lidende under et trælsomt, sygeligt trist Arbejde, afskaarne fra frisk Luft, svage og magre, manglende de fleste af Livets Nødvendigheder. Tusinder andre ere indespærrede i Kulminerne fra Morgen til Aften, udelukket fra Dagens Lys, Fugles Sang og Naturens Skønhed, sygelige og svage, i mange Tilfælde af Mangel paa Føde; og dog uagtet deres Elendighed, Bekymring og Lidelse, vil man undertiden høre dem i deres Fængsler vemodig at nynne:

»Britons never shall be slaves.«

Seg vil her, som et Eksempel, tage et Jernværk, jeg nylig besøgte i Wales. En af dets Ejere fortalte mig, at de havde 15,000 Arbejdere, og betalte dem 90,000 Kroner om Ugen. De fleste af disse arbejdede under Jorden i Minerne, hvor de udtage Jern og Kul; Resten af dem vare beskæftigede mest ved Smelteovnene og svære Maskinerier, hvor der fordres svært og trættende uophørligt Arbejde. Og hvem arbejdede de i Grunden for? Mest for Amerikanerne og Russerne dengang, for at forsyne dem med Skinner for deres Jernbaner. Og hvad fik de for deres Arbejde? Fik de Del i disse Landes Rigdomme? Nej, 90,000 Kroner til 15,000 Arbejdere. Blandt disse var der ganske vist et stort Antal Dreng, Piger og Kvinder; og skønt dette er deres Løn for Arbejdet, kan jeg ikke se, at deres Herrer kunne hjælpe denne Tilstand; thi de ere tvungne dertil formedelst Konkurrence og den unaturlige Tilstand, det borgerlige Samsfund er kommet i. Dersom de ikke gjorde, som de gøre, vilde deres Arbejdere være arbejdsløse, og Tilstanden være endnu værre, om det var muligt. Bøndernes og Arbejdernes Stilling i Frankrig, Tyskland, Preussen, Østerrig og Rusland, ja, jeg kan gerne fige i Europas Lande i Almindelighed, er endog værre end de af samme Klasse i England; og hvorhen vi vende os, se vi ikke andet end Fattigdom, Nød, Lidelse og Forvirring; thi naar Mennesker ikke stræbe efter det gode, tage de almindeligvis til det onde. Naar Nationer og Herrer sætte

Eksemplet, er der gerne nok, der vil følge det; derfor se vi Begærlighed, Bedrageri, Røveri, Blodsugydelse og Mord udøvet paa alle Sider. Naar Nationen er begærlig, er Individet gerne ligedan. Hvis Nationen øver Bedrageri, giver Individet gerne sit Bisald dertil; og hvis en Nation begaar et storartet Røveri, ser Individet ikke noget forkert i at gøre det samme. Fordærvelighed følger Fordærvelighed, og Bedrageri gaar i Hælene paa Bedrageri; alle de ædle, ærbare og rene Principper, der burde regere Menneskene, ere gaaet af Syne; og Chikaneri og Falskhed gaa utømmet frem overalt i Verden. Menneskets Bøjskab, Lykke, Ophøjelse og Herlighed opofres paa Uergerrighedens, Hovmodens, Begærlighedens og Bøjskens Alter. Formedelt disse nedstyrtes Nationer, Riger ødelægges, Samfund opbrydes, Familier gøres elendige, og Individet ruineres. Jeg kunde detaillere Forbrydelser, Bedrægtigheder, Bøjskæft og Fordærvelse, der eksistere i mange af vore store Stæder, men jeg vil lade dette være, og slutte med Profeten Esaias' Udtalelse, da han i et profetisk Syn saa vor Tid: „Se, Herren utømmer Landet og gør det øde, og forvender dets Skikkelse og adspredter dets Indbyggere . . . Thi Landet er besmittet for dets Indbyggerses Skyld, thi de overtræde Love, forvende Skikke og gøre en evig Pagt til intet. Derfor fortærer Forbandelsen Landet, og de, som bo deri, blive ødelagte; derfor blive de brændte, som boede i Landet, og der skulde blive saa Mennesker tilovers.“ (Esaias 24: 1, 5, 6.) Ugudelighed af enhver Slags gaar Haand i Haand; Udyd i alle sine afskyelige Former holder Gilde i Paladser, i Stæder, i Boliger; Fordærvelighed, Raadenskab, Udvævelser og Bedrægtigheder ses paa alle Sider, og Mennesket, der engang stod majestætisk i sin Skabers eget Billede, ren, dydig, hellig og ædel, er besmittet, svag, umoralisk og bestæmmet; og Jorden, som engang var en Have, ikke alene frembringer Torne og Tidsler, men er virkelig „besmittet af dens Beboere“.

Disse store nationale Under, jeg har omtalt, ere Ting, der for nærværende synes at ligge udenfor menneskelige Hjælpemidler, Lovgivning eller Kontrol. De ere Sygdomme, der have udviklet sig for Aarhundreder; der have trængt sig ind i Livskraften af alle Institutioner, baade religiøse og politiske; der have svækket alle borgerlige Samfunds Magt og Kræfter, og ladet Verden jamre sig under dem; thi de ere Under, der eksistere baade i Kirke og Stat, hjemme og ude, blandt Jøder og Kristne, Hedninge og Muhamedanere, Konger, Prinsler, Herrer og Bønder; lig den dødsbringende Samun, have de lammet Virksomhed, borttaget Livskraft, dæmpet Foretagender, fordærvet Sæder, og sønderknuft Verdens Haab. Tusinder af Mænd vilde gerne gøre godt, om de vidste, hvorledes de kunde forbedre Tilstanden. Men de se ikke Grunden, ej heller Ondets Omfang. Meninger, Anskuelser, Skikke og Traditioner fra ældre Tider forblinde dem og dæmpe deres Energi. Og om end nogle saa skulde kunne se Ondet, og prøve paa at modvirke det, hvad kunne de

faa udrette i en Strid mod Verdens Anskuelser, Magt, Indflydelse og Fordærvelse.

Jugen Magt under Himlen kan borttage eller rette Duet. Det er en Verden, der er forfalden, og der behøves en Gud til at sætte den til Rette.

(Fortættets.)

Foraarskonferencen i Bergen.

Lørdag den 20. April aabnedes Konferencen i de Sidste-Dages Heliges Lokale i Kong Oscarsgade 5. Der var 21 Missionærer fra Zion til Stede, blandt hvilke var Missionspræsident J. M. Christensen og Ældste A. P. Nielsen, som har præsideret over Aarhus Konferenc. Efter Sang og Bøn, gjorde Konferencens Præsident nogle indledende Bemærkninger og bød de forsamlede velkommen. Rapporter om Tilstanden i Grenene aflagdes som følger: Ældste Peter Borup om Sandnæs, Ældste Frank Mortensen om Volden, Ældste Peter D. J. Lassen om Malefund, Ældste Nephi Rasmussen om Haugesund, Ældste D. E. Olsen om Egersund, Ældste J. A. Olsen om Stavanger og Præs. A. M. Nielsen om Bergen. Præs. J. M. Christensen talede opmuntrende til Forsamlingen, hvorefter Mødet sluttedes.

Søndag Morgen den 20. April Kl. 11 holdtes Søndagskolens Konferenc. Efter Sang, Bøn og nogle Bemærkninger af Præs. A. M. Nielsen aflagdes Rapporter fra de forskellige Søndagskoler i Konferencen. Et Program leveredes meget rosværdigt af dets Deltagere. Det bestod af Sang, Deklamationer, Dplæsninger, et Foredrag osv. Præs. J. M. Christensen udtalte sin Tilfredshed med det udsorte Program og tilføjede, at det viste, at Lærerne og Lærerinderne vare nidkjære og stræbsomme for Arbejdets Fremme. Præs. A. M. Nielsen takkede alle, som havde deltaget i Søndagskolens Arbejde. Sluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes Kl. 4 Eftermiddag, begyndende med Sang og Bøn. De forsamlede lyttede med Opmærksomhed til Taler af følgende Ældster: J. E. Rjær, Nephi Rasmussen, A. P. Nielsen, J. A. Olsen og Præs. J. M. Christensen. Mødet sluttedes paa sædvanlig Maade.

Søndag Aften Kl. 8 fortsattes Konferencen i Haandværkerforeningens Lokale. Den rummelige Sal var vel fyldt af Søstende og Venner. Mødet aabnedes som sædvanligt med Sang og Bøn. Tiden afbenyttedes af Broder J. A. Aukland, Præs. A. M. Nielsen og Præs. J. M. Christensen. Evangeliets Principper omhandlede, og Vidnesbyrd om Bærkets Guddommelighed aflagdes. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Mandag den 22. April holdtes Præsidedømsmøde, hvor Missionærer forklarede Tilstanden i de forskellige Grene, og udtalte deres Tilfreds-

hed med deres Virksomhed samt deres Villighed til at fortsætte Arbejdet. I dette Møde afgav de deres Rapporter.

22
 Mandag Aften Kl. 8¹/₂ holdtes et Nadvermøde, der aabnedes med Sang og Bøn, og derefter fik følgende Uldster Lejlighed til at tale og aflægge deres Vidnesbyrd: Frank Mortensen, G. W. Kofod, Hans Sørensens, David Petersen, D. F. Olsen, P. A. Petersen, Alma Jensen, D. W. Gundersen, Peter Borup og D. E. Olsen. Præs. J. M. Christensen forklarede i Korthed Nadverens Betydning, hvorefter samme administreredes. Kirkens almindelige Autoriteter, og ligeledes Missionens og de lokale Myndigheder, bleve opholdte ved Afstemning paa sædvanlig Maade. Missionærerne bestiftedes til at virke i Grenene som følger: A. M. Nielsen som Konferencens Præsident og Bergens Forstander, R. H. Fridal som Sekretær, W. N. Petersen og N. P. Andersen som Medhjælpere i Bergens Gren; i Alesunds Gren: Peter Borup, Forstander, G. W. Kofod, D. F. Olsen og D. W. Gundersen; i Stavanger Gren: D. E. Olsen, Forstander, og P. A. Petersen; i Eggesund: Frank Mortensen, Forstander, og Alma Jensen; i Sandnæs Distrikt: Hans Sørensens, Forstander, og David Petersen. Uldsterne J. E. Kjær, J. A. Olsen og Nephi Rasmussen blev forflyttede til Danmark og Ole J. Larsen til Christiania Konference. Sluttedes paa sædvanlig Maade.

Tirsdag den 23. April fortsattes Præstedømmemødet, hvor Præs. A. M. Nielsen gav Rapport over Bergens Konference, og gav nogle gode Instruksler til Missionærerne. Der var siden sidste Konference omfat 44,409 Skrifter og 7202 Bøger; Fremmedes Huse besøgte 23,093; der var holdt 325 Forsamlinger, 4056 Evangeliske Samtaler, og 81 Søndagsstolemøder; 14 døbte og 15 emigreret. Præs. J. M. Christensen opmuntrede Uldsterne til at arbejde for Guds Ræks Fremmelse, og gav andre gode Raad og Formaninger.

De unge Mænds og unge Kvinders Uddannelsesforening holdt sit Konferencemøde Tirsdag Aften Kl. 8¹/₂. Efter Sang og Bøn blev Rapporter givne over Tilstanden i de forskellige Grene. Et godt Program, bestaaende af Sang og Deklamationer, Dplæsninger og Taler, blev gennemført, og Præs. J. M. Christensen og Uldste A. P. Nielsen gjorde nogle opmuntrende Bemærkninger med Hensyn til Rækets Fremme. Konferencen sluttede med Sang og Bøn.

Fredag Aften afholdtes en hyggelig Fests for Missionærerne, hvor der var en god Stemning, og man lyttede med Interesse til et udmærket Program. Særdeles interessant var Trafteringen til Kager og Chokolade.
 J. E. Kjær, Skriver.

En sjælden frisindet Referent Beretter.

Vi ere villige til at indrømme, at der er mange gode, retfrafne og ædle Mænd og Kvinder, der skrive for Aviserne i vor Tid, hvorfra Publikum faar sine Begreber om hvad, der foregaar i Verden; men paa samme Tid er det kun sjældent, at de, enten paa Grund af personlig Modvillie, eller af Frygt for deres Læseses Kritik, vove at skrive en uforfalsket Beretning om Mormonerne eller Mormonismen og fremstille dem i det rene og klare Lys. En Undtagelse fra det almindelige fandtes i „Cheshire Post“ af 28. Marts, hvori en Tale af Præsident C. W. Penrose, holdt i Hyde, England, berettedes. Beretningen var en af de mest ærlige og fordomsfri, der nogenfinde er udkommet i et upartist Blad, som let vil ses af følgende Uddrag:

„Hyde har fornylig været besøgt af en Del Mormonmissionærer fra Salt Lake City. Disse Forkyndere af Joseph Smiths Lære ere sandelig raske Mænd, og de synes at være særdeles hengivne til deres Gerning. Sidste Søndag Aften var „Philantropic Hall“ fyldt med Folk, der havde forsamlet sig for at høre Apostel Charles W. Penrose fra Salt Lake City. Hr. Penrose er en Mand af en udstrakt journalistisk Erfaring, og er velbekendt af den amerikanske Presse. Taleren sammenlignede den religiøse Verdens Tilstand i Dag med den paa Frelserens Tid, og viste, at af de mange forskellige Værdomme, der frembæres, kommer nu ligesom dengang hos mange en Følelse af Utilfredshed . . . Noget mere end menneskelig Forstand behøves i Dag, thi dersom der nogenfinde var en Tid, naar Sandhed vilde gavne Menneskene, saa er det nu. Flere hundrede Sekter ere uenige om Guds Ords rette Forklaring, og nogle fornægte det aldeles. De Sidste-Dages Hellige ere ikke komne for at modtage nogen Sandhed, som Folket allerede har; de tro al Sandhed, hvad enten den være religiøs eller videnskabelig. Dersom det er Videnskab, er det Sandhed; dersom det ikke er Sandhed, er det ikke Videnskab. Al Sandhed har sit Udspring fra Gud, og det viser vor himmelske Faders Godhed i denne Tid af Splidagtighed og Strid, at han igen giver Menneskene Evangeliet i dets oprindelige Ægthed, saaledes som Frelseren indførte det, medens han vandrede paa Jorden . . . I sine Bemærkninger omtalte Taleren Klippebjergenes Beboere som blandt de bedste Folk paa Jorden, og lagde til, at der ogsaa var nogle meget slette Mennesker der. Han formanede Kirkens Medlemmer her, at de skulde forblive trofaste til Evangeliet, være rene i Tale, rene i Tanker og i Gerning, rene i alting; at de burde opdrage Børnene i den Vej, de skulde vandre paa; at de burde erindre deres Bønner Morgen og Aften, og takke Gud ved Maaltidet for Føden, de have at spise; at leve ærlige og oprigtige, saa at de maatte være værdige det evige Liv, som er de Trofastes Løn. I det han omtalte Joseph Smith, sagde han, at han selv havde læst alt, hvad

han kunde faa fat paa, der var skrevet imod ham, og havde sporet hver af de omfattede Historier til deres Udspring, og fundet dem aldeles ikke-grundede paa Sandhed. Paa den anden Haand foretrak han at tro Vidnessbyrdet af Hundreder af Menneſter, med hvem han selv var vel bekendt, og som kendte Joseph Smith personligen, og som alle vidnede om, at han var en god og retskaffen Mand.“

(Millennial Star.)

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Onsdag den 15. Maj 1907

Generalkonferencen i Salt Lake City.

Den 5te, 6te og 7de April holdtes som sædvanlig Generalkonferencen i Salt Lake City, og skønt Vejret var mindre gunstigt, var der dog en meget stor Tilslutning. Det første Præsidentskab og elleve af Apostlerne vare til Stede paa Forhøjningen tilligemed mange andre af Kirkens ledende Mænd. Præs. Joseph F. Smith talede først til Forsamlingen og glædede sig over den Enighed, der hersker blandt Kirkens Præsteskab, lige fra det første Præsidentskab ned gennem de forskjellige Afdelinger af Kirkens Organisation. Han omtalte de forskjellige Stavspræsidenter som gode og nidkære Mænd, til hvem de Hellige kunde have den største Tillid. Biskopperne behøvede de Helliges Sympati, thi et stort Ansvar hviler paa dem. Han omtalte Nødvendigheden for Enighed blandt de Hellige, saa at alle de forskjellige Organisationer i Kirken maatte virke for samme Maal. Søndagsstolerne vare i udmærket Stand, bedre end nogenfinde før. Han ønskede, at de unge Søstre skulde tage fat med de ældre paa det Arbejde, der paahviler de kvindelige Hjælpeforeninger. Alle Organisationerne vare trivelige, og Stillingen blandt Folket i Almindelighed var bedre end nogenfinde før. Tiendeloven var vel paaagtet, og Kirken er nu aldeles fri for Gæld. Ikke en eneste Dollar af Tienden benyttes til Ophold af Kirkens Awtoriteter. Hvad Pengeassistance, de faa, komme af Renter, som tilfalde Kirken fra Aktier i Sukkerfabrikker og andet, som Kirken ejer. Der er nu 17 eller flere Missionsmarker ude i Verden, og unge Mænd præsidere over de fleste af disse, og de ere Mænd efter Herrens eget Hjærte.

En lang Epistel blev oplæst, der snart vil udkomme i Tryk med Skandinaviens Stjerne, som vil interessere vore Læsere og vil blive vidt udspreedt blandt Fremmede. Den blev vedtaget af Forsamlingen ved enstemmigt Botum.

I Fredag Eftermiddagsmødet talede Apostlene David D. Mac Kay, G. F. Richard, George A. Smith, Hyrum W. Smith og Præs. Joseph F. Smith.

Lørdag Formiddag talede Præs. John R. Winder, Apostle Reed Smoot, Rudger Clawson, Heber J. Grant, og om Eftermiddagen Uldsterne Seymour B. Young, Kulon S. Wells, W. H. Roberts, Joseph W. Mc Murrin og Præs. Joseph F. Smith.

Søndag Formiddag talede Præs. A. H. Lund i en længere Tid. Præs. Winder gjorde følgende Forslag: „Efter som Præsident Roosevelt har henledet Nationens Opmærksomhed paa den sorgelige Tilstand, Kina for Tiden er i paa Grund af en skrækkelig Hunger snød; og efter som Herren saa rigelig har velsignet de Hellige og alt, hvad der henhører til hans Kirke; og efter som vore Hjælpeforeninger have oplagt Hvede for dermed at møde trange Tider, saa foreslaar jeg, at Kirkens timelige Forvalter bliver besuldmægtiget til at give 20 Ton Mel til Hjælp til de Nødlidende der“. Forslaget blev assisteret af Uldste W. H. Roberts, som sagde, at efter som de Sidste Dages Helliges Samfund er en Institution, som har Sympathi for den ganske Verden, var det passende, at en saadan Resolution skulde vedtages; thi det vilde vise, at Kirken er en Institution, som er rede til at yde Hjælp til dem, der ere i Nød. Forslaget blev enstemmigt vedtaget. Uldsterne S. D. Cannon og W. D. Smart og Apostel Teasdale talede ogsaa til Forsamlingen.

Søndag Eftermiddag talede Apostel John Henry Smith, advarende de Hellige mod overdreven Hengivenhed til Forlystelser. Apostlerne D. F. Whitney og F. M. Lyman afbenyttede hver en Del af Tiden med Taler, hvorefter Præs. Joseph F. Smith nedbad Herrens Fred og Velsignelse over de Hellige og alle gode Mennesker alle vegne, og over dette Land, over de forenede Staters Præsident og alle andre ærlige Mænd og Kvinder; Konferencen sluttedes med Taksigelse og Bøn.

Grundet paa den store Tilslutning blev der saamtidig med Møderne i Tabernaklet afholdt Møder i „Assembly Hall“ og i den frie Lust i Tempelparken.

Præsident J. M. Christensens Besøg i Konferencerne.

Den 4de April forlod Præs. J. M. Christensen København paa en Rundrejse i Missionen i Danmark og Norge for at overvære de forskellige Møder. I Aarhus' Konference vistes det, at Værket havde gjort god Fremgang; 34 var bleven døbt siden sidste Konf. og mange Fremmede undersøge Evangeliet. I Aalborg holdtes Møderne i det nye Forsamlingshus, som nu er omtrent færdigt. Broder Jepsesen har udført et godt Dekorationsarbejde paa Huset. Den store Sal var næsten fyldt Søndag Aften, og den megen Modstand, Værket har haft der, har haft

til Folge, at mange undersøge Mormonismen og blive oplyste. I de tre nordiske Konferencer har der været megen Fremgang og Møderne besøges godt af Fremmede. Af Døbte siden forrige Konference var der i Bergen 14; i Trondhjem 10, og i Kristiania 54. Vildsternes Helbred er god, og de gaa glade tilbærts i deres Kaldelse. Folkets Stemning overfor Mormonismen var bedre end for et Aar siden.

Forflyttelser: Under Konferencen holdt i Bergen den 20.—22. April blev følgende Vildster flyttede derfra til andre Konferencer som følger: Joseph E. Kjær og John A. Olsen til Københavns, Nephi Rasmussen til Aalborg, og Ole J. Larsen til Kristiania Konference. Vildste Fritz M. Jensen flyttes fra Trondhjem til Kristiania Konference.

Mærk: Glem ikke at holde „Stjerne“ Abonnementslisten oppe saa vidt muligt ved at søge nye Abonenter. Den er det eneste Organ for de Sidste-Dages Hellige i Danmark og Norge.

Foraarskonferencen i Trondhjem.

De Sidste-Dages Helliges Foraarskonference i Trondhjem begyndte Lørdag Aften den 27. April Kl. 8 i Bagerisvendenes Lokale, Gamle Kongevej Nr. 6. Til Stede var Missionspræsident J. M. Christensen, Præs. A. B. Nielsen fra Aarhus og 18 i Konferencen virkende Missionærer.

Møderne lededes af Konferencepræs. Mathias J. Benson under Missionspræsident J. M. Christensen og aabnedes med Sang og Bøn.

Konferencepræs. M. J. Benson hød de Forsamlede velkommen, hvorefter Forstanderne aflagde Rapporter over deres Grene og Distrikter som følger: Peter Petersen, Kristiansund; Fritz M. Jensen, Stentjær; D. H. Petersen, Levanger; ~~M. J.~~ Nielsen, Ramsø; John Ericson, Mosjøen; Chrus Jensen, Narvik; A. L. Andersen, Harstad; L. B. Henricken, Senjen; J. L. Hartvigsen, Bardsø og M. J. Benson, Trondhjem.

Præs. A. B. Nielsen opmuntrede de tilstedeværende til fortsat Trofasthed og Præs. J. M. Christensen udtalte sin Tilfredshed over Rapporterne og talede om de forskellige Forhold, under hvilke Missionærerne virke.

Søndag Formiddag Kl. 11 afholdtes S. S. Konference, hvor Rapporter blev givet og et Program udført af Trondhjem Søndagsskole. Vildsterne M. T. Nielsen og Christian Johnsen samt Præs. A. B. Nielsen og J. M. Christensen talte til Børnene og opmuntrede Funktionærerne til fortsat Flid.

Martinius

Søndag Eftermiddag Kl. 4 og Aften Kl. 8 fortsattes Konferencen i Trondhjems Haandværk- og Industriforenings Lokale. Talerne var Ældste Cyrus Jensen, der omhandlede sand Tro; Ældste J. V. Hartvigsen, hvad det betyder at være en Sidste-Dages Hellig. Præs. A. P. Nielsen, Nødvendigheden af at vise Lydighed mod Evangeliet, og Præsident J. M. Christensen om Kristi Kirkes Genoprettelse med guddommelig Fuldmagt.

I Aftenmødet talte Ældste John Ericksen om Trasaldet; M. J. Benson om Joseph Smith som en Guds Profet; Anna C. Widtsøe om Kvindens Tilstand i Utah, og Præs. J. M. Christensen afslagde et uomstødeligt Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed.

Et Præstedømmemøde blev afholdt Mandag Formiddag Kl. 10^{1/2}, og fortsattes Tirsdag samme Tid. Missionærene fik Lejlighed til at aflægge Rapporter og udtale sig om Tilstanden i de forskellige Grene og Distrikter, samt til at udtrykke deres egne Følelser med Hensyn til Arbejdet og deres Erfaringer i Missionsfeltet. Alle følte sig tilfreds, og arbejde i Enighed med hverandre. Paa Grund af Mørket og megen Sne samt Vanskeligheden ved at komme fra Sted til Sted igennem Vinterens Løb, var ikke mange Skrifter eller Bøger blevet omsatte. En samlet Rapport viste, at der var omdelt siden forrige Conference, 11,090 Skrifter og 3270 Bøger, 9663 Fremmedes Huse besøgte, 2895 Evangeliske Samtaler, 213 Møder, 10 Døbte og 2 Ordinerede.

Præs. J. M. Christensen talte opmuntrende til Missionærene, og gav dem gode Raad og Formaninger angaaende deres Pligter.

Præs. M. J. Benson var tilfreds med Missionærenes Arbejde og opmuntrede til fortsat Flid.

Mandag Aften Kl. 8 holdtes et Nådvermøde, og denne Ordinaus blev forklaret af Præs. J. M. Christensen før Uddelingen.

Kirkens almindelige Myndigheder, og ligeledes Missionens og Konferencens, blev foreslaede og enstemmigt vedtagne ved Afstemning paa sædvanlig Maade. Missionærene beskiftedes som følger: Præsident over Trondhjem Conference og Forstander for Trondhjems Gren, Mathias J. Benson; Missionærer i Grenen: J. V. Hartvigsen, Christian Johnsen, Cyrus Jensen, John Ericksen, M. J. Nielsen og L. P. Henriksen, i Kristiansund Gren: Peter Peterson og Alfred Hansen; i Bodø Gren: John J. Piepgrass, Peter M. Mortensen, Lewis C. Hemmingen og Laurence C. Wall; i Tromsø Gren: Niels Jensen, Joseph Christensen, A. L. Andersen og John A. Israelsen. Den første i hvert Tilfælde staar som Grensforstander. Følgende Ældster afslagde Vidnesbyrd: J. J. Piepgrass, Frig M. Jensen, L. C. Hemmingen, Joseph Christensen og L. C. Wall. Præs. A. P. Nielsen og J. M. Christensen opmuntrede Ældsterne og de Hellige til at være flittige og standhaftige i deres Arbejde.

Tirsdag Aften Kl. 8 holdt Ungdomsföreningen sit Konferencemøde,

Martinsen

hvor et Program, der bestod af Sang, Musik, Oplæsninger og Taler, blev udført. Efter Mødet holdtes en selskabelig Sammenkomst, hvor en meget behagelig Tid var tilbragt af Missionærene, de Hellige og deres Benner. Et Program blev udført og Chokolade serveret til alle.

Alle Møderne vare godt besøgte og de Hellige og Benner havde en udmærket god Tid sammen. Sangforet bidrog meget til Konferencens gode Udfald.

Sankt Pauli Levnedsløb.

(Fortsat fra Side 119.)

32. Kapitel.

Lader os forestille os Paulus, den uskyldige Apostel, en Fange i Vænker anklaget for Felix, den romerske Guvernør. Jøderne havde lejet en Lovkyndig, Tertullus, til at føre Sag imod ham. Han begyndte med at smigre Felix ved at fortælle ham, hvorledes han havde behaget Folket, fordi han havde straffet Røvere og andre Bedragerere, der havde ledet andre paa Afveje. Han prøvede paa at vise, at Paulus var en saadan og burde straffes derfor. Han anklagede ham for at have stiftet Oprør blandt Jøderne og for at være en Formand for de Kristne, hvem han latterliggjorte og kaldte Nazaræer; tillige bestyldte han Paulus for at have vanhelliget Templet ved at sige og gøre ulovlige Ting. Som Tertullus talede, sagde de tilstedeværende Jøder, at det var sandt. Felix vinkede ad Paulus, at han maatte tale, om han ønskede, hvorpaa Apostlen holdt en Tale og beviste sin Uskyldighed. Felix havde ingen Tvivl derom, men vilde ikke sige det af Frygt for at mishage den stakfels Fanges Fjender. Han sagde, han vilde udsætte Domsældelsen en kort Tid. Han lod Paulus føre ind i Fængslet igen, men ikke for at blive mishandlet, og det tillodes hans Benner at besøge ham.

Felix's Hustru, Drucilla, havde været meget smuk, men hendes Karakter havde været og endnu var meget slet. Hun var en Jødinde, og havde uden Tvivl fra Barns Ben hørt meget Tale om Paulus og nu syntes, hun kunde have Lyft til at see og høre ham. Hun og Felix sendte derfor Bud efter Paulus, at han skulde møde dem i et Værelse i Paladset. Dets billedstaarne Loft, og Vænke betrukne med kostbart tyrist Betræk, var en stor Modsatning til Fængslets indre Udseende, ligesom ogsaa Drucillas og Felix's prægtige Klæder vare mod Pauli simple Kapper. Men den største Forskel var dog den mellem Hjærtet paa dette onde Par og den uskyldige Apostel. Tilskuerne saa paa hine i deres Stolthed over Rigdom og Magt, og paa denne i hans Fattigdom og Hjælpeløshed. Mon nogen erindrede Profeten Samuels Ord, som blev udtalt elleve hundrede Aar forud? „Herren ser ikke saaledes som Mennesket ser; thi Mennesket ser paa det ydre, men Herren paa Hjærtet.“

Pauli Liv var nu i Felix's Hænder. Turde han bestynde dem for Synd, og frimodig fortælle dem om den tilkommende Dom? Frygte de han ikke for, at Guvernøren vilde blive meget vred og sende ham tilbage til Fængstet for at blive haardere straffet? Nej, dette holdt ikke Paulus fra at tale frimodig og tydelig om den Gud, hvis Tjener han var.

„Ej mer han føler paa sin strakte Arm
Den svære Lænke, end det muntre Barn
Sit Armbaad med dets mange smukke Led.
Uagt som at hans Frelse nu beror
Paa Kraften og paa Virkning af hans Ord
Han tænker kun at gøre godt mod dem,
Som ham besnære, søgende hans Død.“

Felix bævede nogle Øjeblikke straks, da hans onde Samvittighed bebrejdede ham. Men han prøvede paa at skjule det og bortjage enhver alvorlig Tanke, og sagde til Paulus: Gaa bort for denne Gang; naar jeg har en bedre Lejlighed vil jeg sende Bud efter dig. Han sendte ogsaa ofte Bud efter ham, men ikke for at Paulus skulde lære ham noget om Jesus, eller hvorledes han kunde faa Tilgivelse for sine Synder, og faa Ro i sin Sjæl. Han haabede, at Paulus paa een eller anden Maade — maaske af de Kristne i Cæsarea — maatte faa Penge til at løse ham af sit Fængsel. Men da Paulus afflog saadant Tilbud, blev han holdt i Fængsel endnu i to Aar; dog blev det ham maaske tilladt at faa Besøg af sine Venner. Da de Kristne i Cæsarea græd over hans Rejse til Jerusalem, tænkte de kun lidet paa, at han saa snart vilde komme tilbage til dem igen, og at de kunde blive ham en Trøst i hans Ensomhed, og han deres Trøster og Lærer i saa lang Tid. Timotheus var altid en velkommen Gæst; ligedes Filip og hans fire gudsfrygtige Døtre. Ligeledes glædede Hovedsmanden Cornelius sig ved at høre fra Paulus i Fængslet det samme Evangelium, han havde hørt Petrus forkynde i sit eget Hus. Det formodes, at Lukas ogsaa kom meget sammen med ham og skrev Evangeliet der.

Det var paa den Tid Felix befalede det gruelige Blodbad af Jøder i Syrien. Hvorfor Paulus fik Lov til at slippe derfra, vide vi ikke; men vi vide, at Gud havde lagt Plan for ham. Felix havde paadraget sig Folkets Had for sine grusomme Handlinger og kunde ikke længer opholdes som Guvernør; han blev afftediget af den romerske Kejser. Før han forlod Cæsarea, kunde han have løst Paulus, hvem han uforstyldt havde holdt saa længe i Fængsel; men han vilde nu forsøge at gøre noget til at formilde Folkets Had mod sig selv, hvorfor „Felix, villig til at gøre Jøderne en god Gerning, efterlod Paulus bunden“ — en god Gerning?

Festus blev indsat som Guvernør i Stedet for Felix. Snart efter sin Ankomst til Cæsarea besøgte han Jerusalem, og straks bad Oberpræsterne og andre ham om, at lade Paulus føre til Jerusalem for at forhøres af det jødiske Raad. Deres Hensigt hermed var i Virkelighed, at have ham myrdet paa Bejen didhen. Festus nægtede dem dette, sigende, at dersom de havde noget at sige imod ham, maatte de sige det i Cæsarea Ansigt til Ansigt. Derfor fulgte de med Festus derhen, hvor der saa blev holdt et Forhør igen. Festus saa straks, at de anklagede Paulus for religiøse Ting, hvormed han, som en romersk Guvernør, ikke havde at gøre. Fangen havde ikke gjort noget, der fortjente Dødsstraf. De kunde ikke bevise noget imod ham, men dog for at tilfredsstille dem, foreslog han til Paulus, at han skulde gaa til Jerusalem og behandles af det jødiske Raad. Han lovede, at han selv vilde gaa med og se til, at Forhøret blev holdt paa retsmæssig Maade. Men Paulus kendte, hvad Festus ikke vidste, det at gaa til Jerusalem vilde blive hans Død. Han tiltalte ham med disse Ord: „Jeg er en Romer og er berettiget til at dømmes ved romersk Lov. Du veed godt, Festus, at jeg ikke har gjort Jøderne Uret i mindste Maade. Hvis jeg er skyldig i nogen Forbrydelse mod den romerske Lov, der fortjener Dødsstraf, er jeg villig til at dø. Men du veed, at jeg er berettiget til at blive forhørt af Kejseren i Rom.“ Bludselig raaber han: „Jeg appellerer til Cæsar, til Kejseren.“

Festus blev overrasket, og var ikke godt tilfreds med, at det kunde se ud, som om Paulus ikke kunde saa sin Ret ved hans Dom. Men han kunde ikke modsigge Pauli Ret til at blive forhørt af Kejseren i den romerske Hovedstad. Derfor svarede han: „Eftersom du har forlangt at føres for Cæsar, skal du gaa til Cæsar.“ Denne Appel ikke alene forandrede Stedet, hvor Forhøret skulde holdes, fra Cæsarea til Rom, men hele Pauli Fremtid. Det var det første Led i en lang Følgerække af Begivenheder i Forbindelse med hans eget Liv og Guds Kirke. Han havde længe efter at forkynde Evangeliet i Rom, men havde ikke set nogen Udvej dertil. Nu saa han, hvorledes Gud vilde lede ham derhen.

Et Par Dage efter Pauli Appel, havde Festus et Besøg af Kong Agrippa og hans Søster Berenice. Festus fortalte Kongen om Pauli vanskelige Sag. Det kunde ikke forventes, at en saadan Mand som Agrippa vilde have nogen Sympati for Paulus, eller bryde sig om Jesus, som Paulus forkyndte. Hans Oldesader, Herodus, var den, der myrdede de uskyldige Børn i det Haab, derved at omkomme den spæde Frelser, Jesus. Hans Bedstefaders Broder, Antipas, havde ladet Johannes den Døber halskugge, og hans Fader, Agrippa den Første, havde ladet Jakob, en af Jesu Apostle, dræbe.

Festus fortalte Agrippa, hvorledes Paulus var forhadet af Jøderne, fordi han prædikede, at Jesus, som var død, dog var levende, og at han havde apelleret til Cæsar. Da sagde Agrippa til Festus: „Jeg vil

ogsaa selv høre Manden." „I morgen skal du høre ham," lod Svaret, og det gjorde han. Forsamlingsstedet var ikke Retshallen, hvori Dommer-sædet var, men et prægtigt Værelse i Paladset. Der var en stor Fest i Anledning af Festus og hans høje Gæst. Selskabet bestod baade af Jøder og Grækere, høje Officerer og Cæsareas Adelsstand. Vi kunne forestille os Scenen saaledes: Festus og hans Officerer vare itklædte deres smukke røde Militærdragter. Der siges tydeligt, at „Agrippa og Berenice kom med stor Bram", hvilket mener, han med sin Skarlagens Kaabe og hun med sine straalende Juveler og Hovedbaand af Guld, og med deres Tjenere i prægtige Dragter. For de kongelige Gæster var der gyldne Stole, bag hvilke stod Skarpretterne og Livvagten med deres Vaaben.

Bed denne Lejlighed kom Paulus maaste nok til at tænke paa, hvad Herren sagde til Ananias om ham: „Han skal bringe mit Navn frem for Hedninger og Konger," osv. Som han nu føres frem for dem, bleg fra sin lange Indespærring, forhadet af nogle og latterliggjort af andre, uden Venner og magtesløs, fremkalder Stillingen baade vort Sympati og Harm; men der lyder dog frisk i vore Øren Herrens Løfte til ham i Synet, han havde: „Jeg vil være med dig." Skønt Skarpretterne bag de kongelige Stole mindede ham om dem i Philippi, og medens de Lænker, hvormed han var bunden, betød Skam og Fængsel, var han dog den ædleste Romer, den ærbørdigste Mand af dem alle, fordi han var Herrens fri Mand, Herrens Adelsmand.

En saadan viste han sig at være, da Agrippa sagde til ham: „Det tilstedes dig at tale for dig selv." Han udtrafte sin Haand, — mon ikke Lænkens Raslen forekom hans Tilhørere som en underlig Sammenblanding med hans Røst? — den Røst, der nu rolig og i dybeste Alvor lod sig høre i sit eget Forsvar? Han fortalte dem sit Levnedsløb i Kort-hed; hvorledes han havde forfulgt Jesu Tilhængere, indesluttet dem i Fængsler og assisteret i at bringe dem af Dage; hvorledes han blev omstjernet af et Lys fra Himlen, og hørte Jesu Røst; hvorledes han viste Lydighed til Jesu Befaling: at gaa og forkynde Frelse til Hedningerne; hvorledes Jøderne desaaarsag habede og forfulgte ham, skønt han kun prædikede, hvad Moses og deres andre Profeter havde sagt angaaende Jesus: „at Messias skulde lide, og skulde blive den første til at opstaa fra de Døde, og som skulde være et Lys til Israels Hus og ligeledes til Hedningerne."

Saa længe havde Festus lyttet med Taalmodighed, skønt Paulus under sin Tale blev mer og mer heftig, indtil Festus med høj Røst udbrød: „Du raser Paulus, den megen Lærdom gør dig rasende." Paulus svarede sagtmodig: „Jeg raser ikke, mægtigste Festus, men taler sande og betænkfulde Ord." Paulus vender sig til Kongen og siger: „Tror du, Kong Agrippa, Profeterne? Jeg veed, at du tror dem." Kongen

svarede ham med Bæftedenhed, dog ikke helt fri for Stæmt eller Spottfæd: „Der fattes lidet udi, at du jo overtaler mig til at blive en Kristen.“ Hertil svarede Paulus ham, som om Kongen havde udtalt fig i dybeste Alvor: „Seg vilde ønske til Gud, enten der fattes lidet eller meget, at ikke alene du, men og alle, som høre mig i Dag, maatte blive faadan, som og jeg er, undtagen disse Lænker.“

Hvilken Udtalelse! Det er som om han havde sagt: „Skønt jeg er en Fange i Lænker, uretfærdigt behandlet, og med dunkle Udfigter for Fremtiden, uvidende om, hvad Slags Behandling jeg vil faa i Rom, er jeg dog bedre stillet og lykkeligere end du er.“

Hverken Festus eller Agrippa ønskede at høre mere. Deres Bidebærlighed var tilfredsstillet, og de brød fig ikke om at høre Sandheden. Saaledes sluttede Scenen, og Paulus blev ført ind i sit stumle Fængsel igen, at forvares til et forbiøjejlende Skib skulde tage ham ombord, og under den lyse blaa Himmel bære ham over Middelhavet til den Stad, om hvilken han engang havde sagt, uden at vide hvorledes eller naar det vilde ske: „Seg maa over til Rom.“ (Fortfættes.)

Missionærernes Rapport for April 1907.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Strifter omfattede	Bøger omfattede	Grennedees Hjem besøgte	Evangeliste Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ødinerede	Børn velsignede
Charles C. Nielsen	Aalborg	21	1969	258	1767	852	74	1	1	2
Charles Jensen	Aarhus	21	4269	387	3383	623	118	3	2	1
Lorentz Petersen	København	18	7129	256	5150	648	53	1		
Adolph W. Nielsen	Bergen	19	4733	998	2477	462	47	6		
Søren Rasmussen	Kristiania	30	10582	1331	7632	1400	115	21	2	3
Mathias J. Benson	Trondhjem	21	1442	339	1346	1473	37	4	2	
Totalsum for Missionen		130	30124	3569	21755	5458	444	36	7	6

Indhold:

Guds Regering.....	145	jøg i Konferencerne.....	153
Foraarskonferencen i Bergen....	149	Forslyttelser.....	154
En sjælden frisindet Referent beretter	151	Mærk.....	154
Redaktionelt:		Foraarskonferencen i Trondhjem.	154
Generalkonferencen i Salt Lake City	152	Sankt Pauli Levnedsløb.....	156
Præsident J. M. Christensens Be-		Missionærernes Rapport.....	160

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.

Trykt hos F. E. Bording (B. Petersen).